

Modlitwa w życiu Pana Jezusa

Katechizm Kościoła Katolickiego
2598-2616

KKK 2598

Wydarzenie modlitwy zostało nam w pełni objawione w Słowie, które stało się ciałem i mieszka między nami.

Starać się zrozumieć Jego modlitwę,

o której mówią nam Jego świadkowie w Ewangelii,
to znaczy zbliżać się do Pana Jezusa, Świętego,

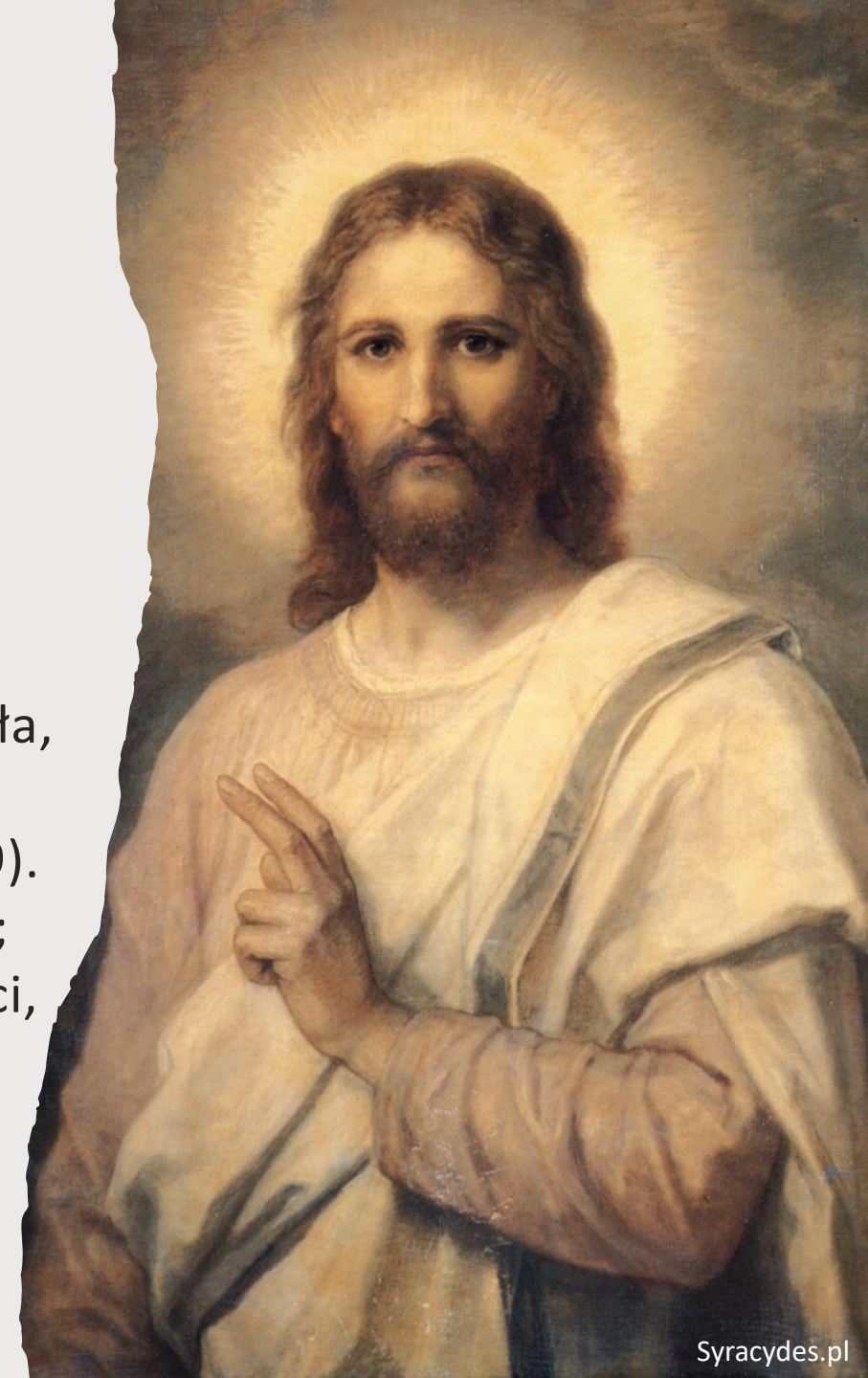
jak do płonącego Krzewu:

najpierw kontemplować Jego samego na modlitwie,
następnie słuchać, w jaki sposób uczy nas modlić się,
by w końcu poznać, jak wysłuchuje On naszej modlitwy.

KKK 2599

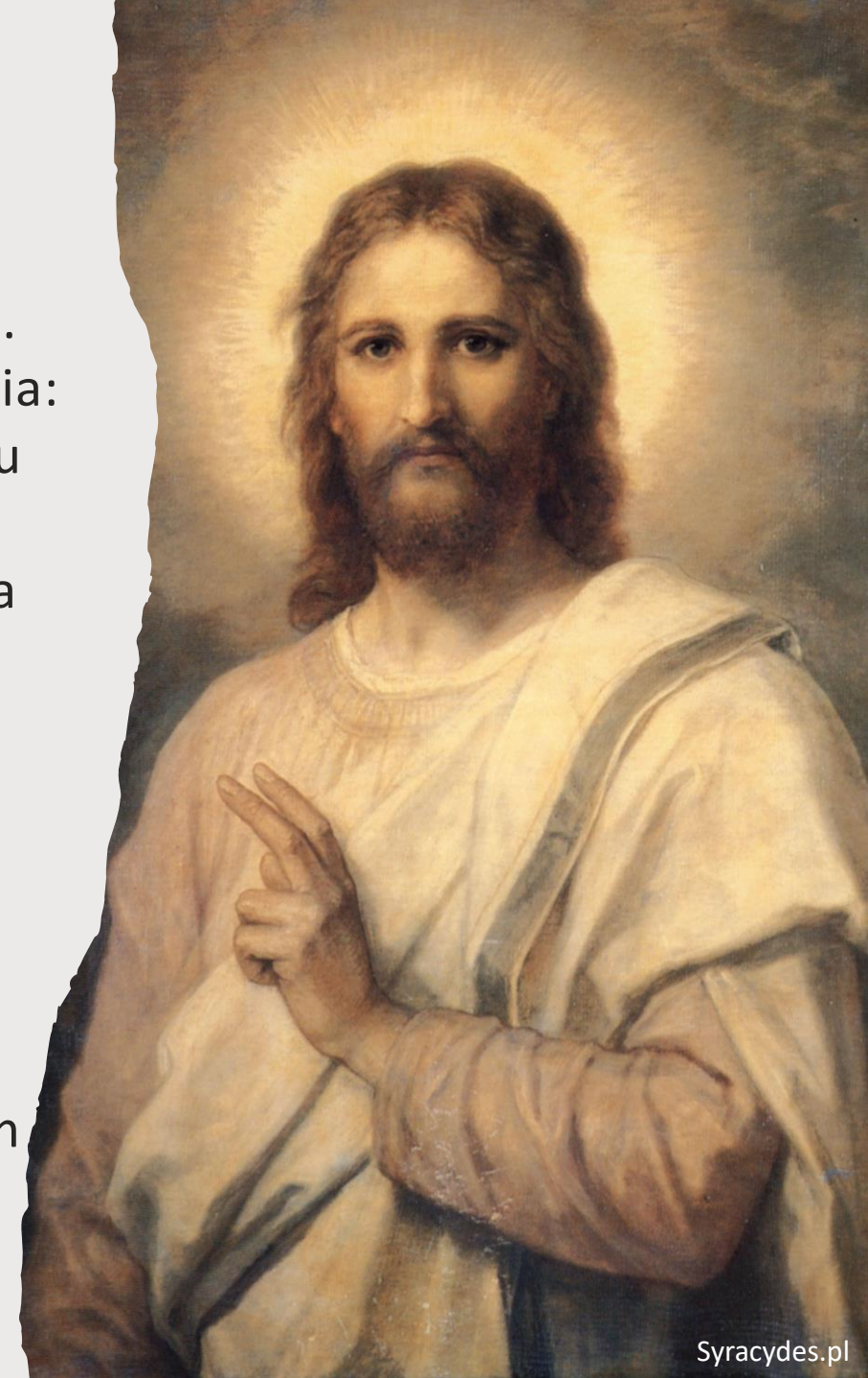
Syn Boży, który stał się Synem Dziewicy,
nauczył się modlić według swego ludzkiego serca.
Uczy się modlitwy od swej Matki, która zachowywała
wszystkie „wielkie sprawy” Wszechmogącego
i rozważała je w swoim sercu (por. Łk 1, 49; 2, 19; 2, 51).
Uczy się jej przez słowa i rytm modlitwy swojego ludu
w synagodze w Nazarecie i w Świątyni.
Jego modlitwa wypływa jednak z innego, tajemniczego źródła,
jak sam o tym mówi w wieku lat dwunastu:
„Powiniennem być w tym, co należy do mego Ojca” (Łk 2, 49).
Tu zaczyna objawiać się nowość modlitwy w pełni czasów;
modlitwa synowska, jakiej Ojciec oczekiwał od swoich dzieci,
zaczyna być wreszcie przeżywana przez samego
Jedynego Syna w Jego człowieczeństwie,
z ludźmi i dla ludzi.

KKK 2600

Ewangelia według św. Łukasza podkreśla działanie Ducha Świętego oraz znaczenie modlitwy w działalności Chrystusa. Jezus modli się przed decydującymi chwilami swojego posłania: przed tym, jak Ojciec zaświadczył o Nim podczas Jego chrztu (por. Łk 3, 21) i Przemienienia (por. Łk 9, 28), przed wypełnieniem przez swoją mękę zamysłu miłości Ojca (por. Łk 22, 41-44). Modli się również przed decydującymi chwilami, które zapoczątkują posłanie Jego Apostołów: przed wyborem i powołaniem Dwunastu (por. Łk 6,12), przed tym, jak Piotr wyzna Go jako „Mesjasza Bożego” (por. Łk 9,18-20); i modli się, aby wiara głowy Apostołów nie ustała w czasie kuszenia (por. Łk 22, 32).

Modlitwa Jezusa przed zbawczymi wydarzeniami, których wypełnienie zleca Mu Ojciec, jest pokornym i ufnym powierzeniem się Jego ludzkiej woli miłującej woli Ojca.

KKK 2601

„Gdy Jezus przebywał w jakimś miejscu na modlitwie i skończył ją, rzekł jeden z uczniów do Niego:

Panie, naucz nas modlić się” (Łk 11, 1).

Czyż to nie z kontemplacji modlącego się Nauczyciela rodzi się w uczniu Chrystusa pragnienie modlitwy?

Może więc nauczyć się jej od Nauczyciela modlitwy.

Właśnie kontemplując i słuchając Syna, dzieci uczą się modlić do Ojca.

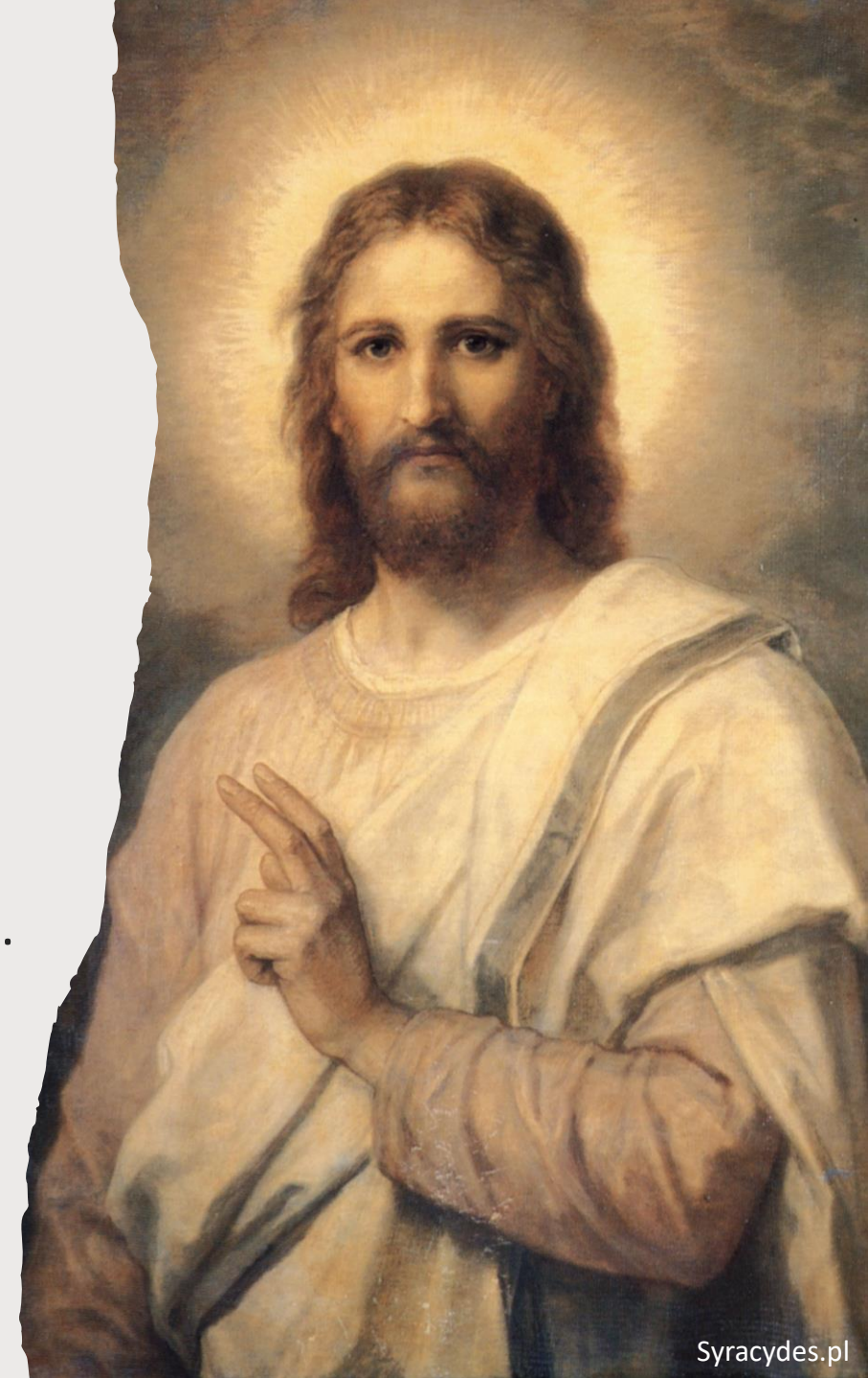
KKK 2602

Jezus często usuwa się w ustronne miejsce,
w samotność, na górę, najchętniej nocą,
aby się modlić (por. Mk 1, 35; 6, 46; Łk 5, 16).

W swojej modlitwie poleca On ludzi, ponieważ już
w swoim Wcieleniu w pełni przyjmuje człowieczeństwo,
a ofiarując siebie samego, ofiaruje ludzi Ojcu.

On, Słowo, które „przyjęło ciało”,
w swojej ludzkiej modlitwie uczestniczy w tym wszystkim,
co przeżywają „Jego bracia” (Hbr 2, 12); współcierpi z ich
słabościami, aby ich z nich wyzwolić (por. Hbr 2, 15; 4, 15).

Ojciec posłał Go właśnie w tym celu.
Jego słowa i dzieła są zatem widzialnym
przejawem Jego modlitwy „w ukryciu”.

KKK 2603

Ewangelieści przejęli od Chrystusa, z okresu Jego działalności, dwie wyraźnie sformułowane modlitwy.

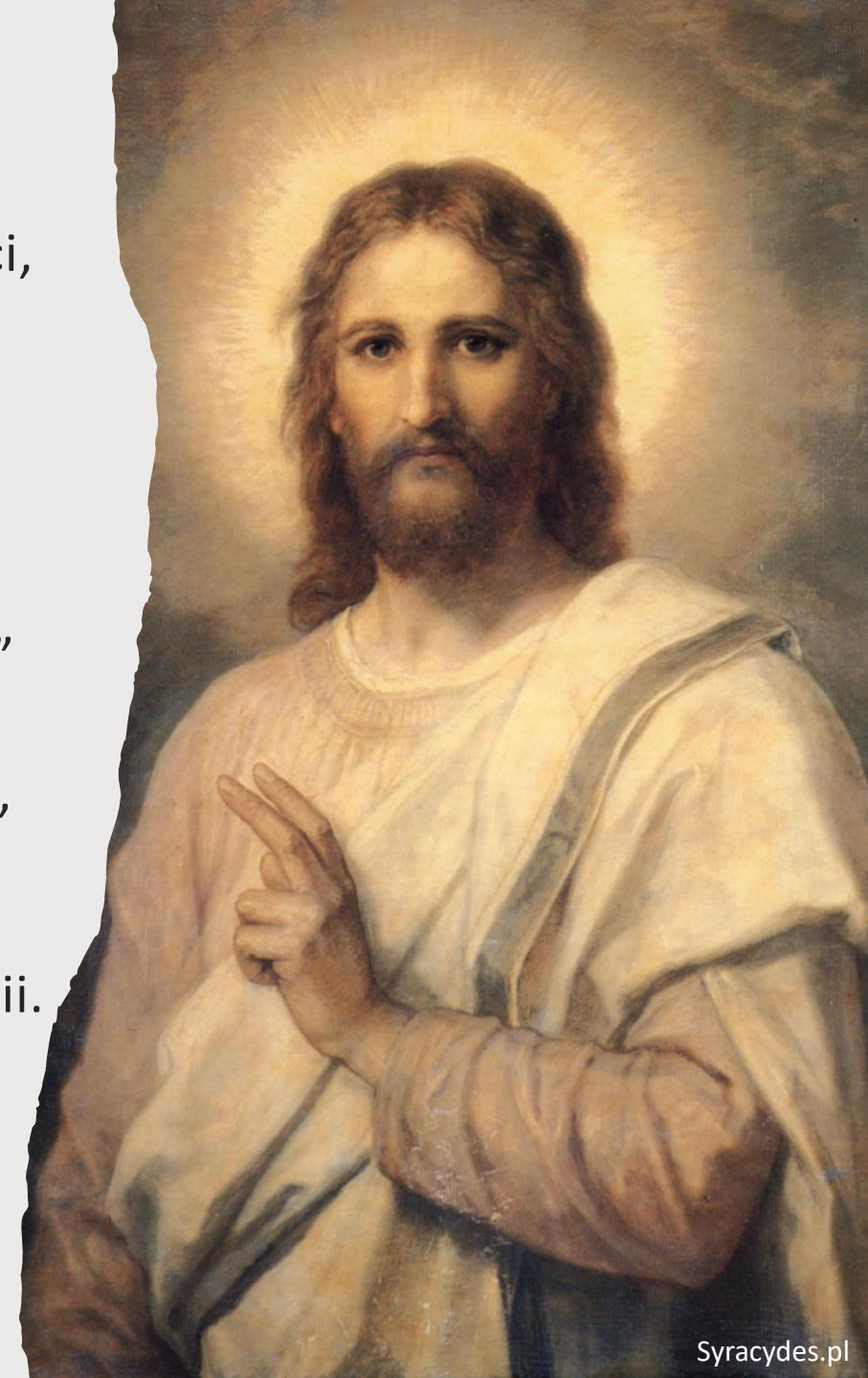
Każda z nich zaczyna się dziękczynieniem.

W pierwszej (por. Mt 11, 25-27; Łk 10, 21-22)

Jezus wystawia Ojca, dziękuje Mu i błogosławi Go za to, że ukrył tajemnice Królestwa przed tymi, którzy uważają się za uczonych, a objawił je „prostaczkom” (ubodzy z Błogosławieństw).

Wzruszenie Jezusa: „Tak, Ojczy!” wyraża głębię Jego serca, Jego przyłgnięcie do „tego, co podobało się” Ojcu, jak echo „Fiat” Jego Matki podczas Jego poczęcia i jak zapowiedź tego, co sam powie Ojcu w godzinie swojej agonii.

Cała modlitwa Jezusa zawiera się w tym miłującym przyłgnięciu Jego ludzkiego serca do „tajemnicy woli” Ojca (Ef 1, 9).

KKK 2604

Druga modlitwa została przytoczona przez św. Jana (por. J 11, 41-42) przed opowiadaniem o wskrzeszeniu Łazarza.

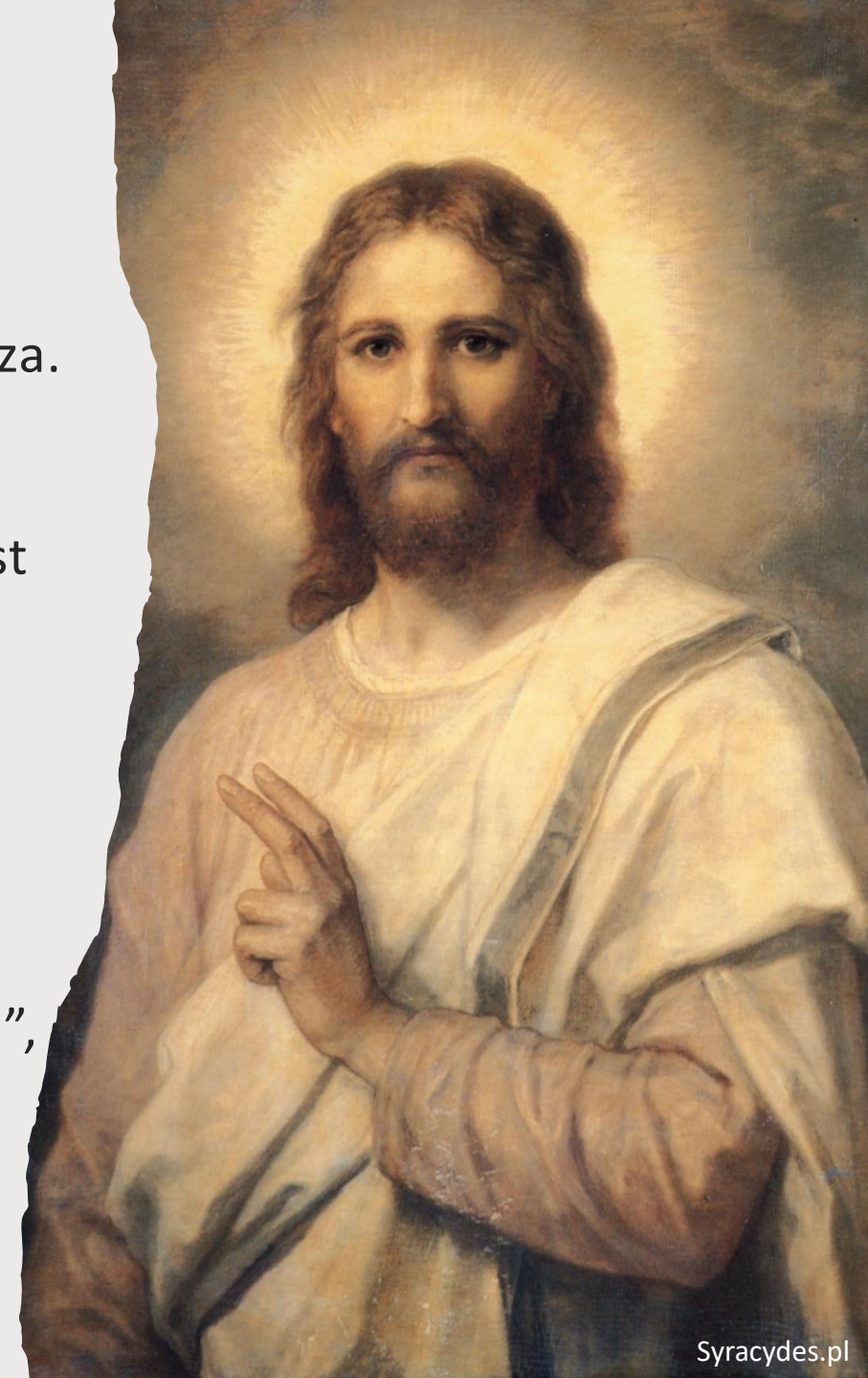
Wydarzenie to jest poprzedzone dziękczynieniem:

„Ojcze, dziękuję Ci, żeś Mnie wysłuchał”, co zakłada, że Ojciec zawsze wysłuchuje Jego prośby; Jezus natychmiast dodaje: „Ja wiedziałem, że zawsze Mnie wysłuchujesz”, z czego wynika, że ze swej strony Jezus stale prosi.

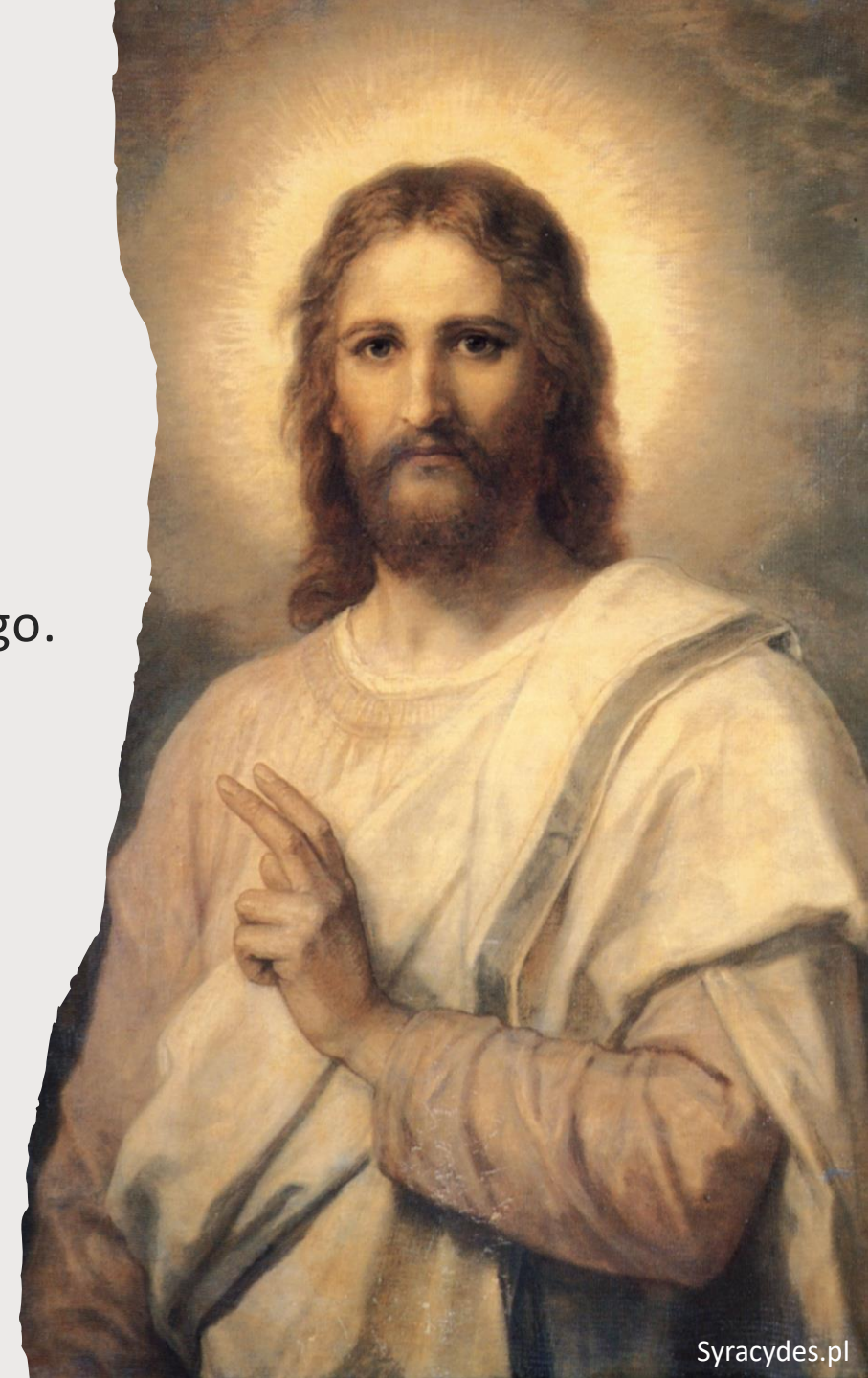
Tak więc modlitwa Jezusa kierowana dziękczynieniem objawia nam, w jaki sposób prosić:

przed złożeniem daru Jezus zwraca się do Tego, który daje, i daje siebie w swoich darach.

Dawca jest cenniejszy niż udzielony dar – On jest „Skarbem”, a jest w Nim serce Jego Syna; dar jest udzielany „jako dodatek” (por. Mt 6, 21. 33).

Modlitwa „arcykapłańska” Jezusa (por. J 17)
zajmuje wyjątkowe miejsce w ekonomii zbawienia.
Zastanowimy się nad nią w końcowej części działu pierwszego.
Objawia ona rzeczywiście zawsze aktualną modlitwę
naszego Arcykapłana, a jednocześnie zawiera to,
czego On uczy nas w modlitwie do naszego Ojca,
którą szerzej omówimy w dziale drugim.

KKK 2605

Gdy nadeszła Godzina, w której Jezus wypełnia zamysł miłości Ojca, pozwala On dostrzec niezmierną głębię swojej synowskiej modlitwy,

i to nie tylko przed dobrowolnym ofiarowaniem się („Ojcze... nie moja wola, lecz Twoja niech się stanie” Łk 22,42),

lecz także w swoich ostatnich słowach na krzyżu, tam gdzie modlitwa i oddanie się stanowią całościwie jedno:

„Ojcze, przebacz im, bo nie wiedzą, co czynią” (Łk 23, 34);

„Zaprawdę, powiadam ci: Dziś ze Mną będziesz w raju” (Łk 23,43);

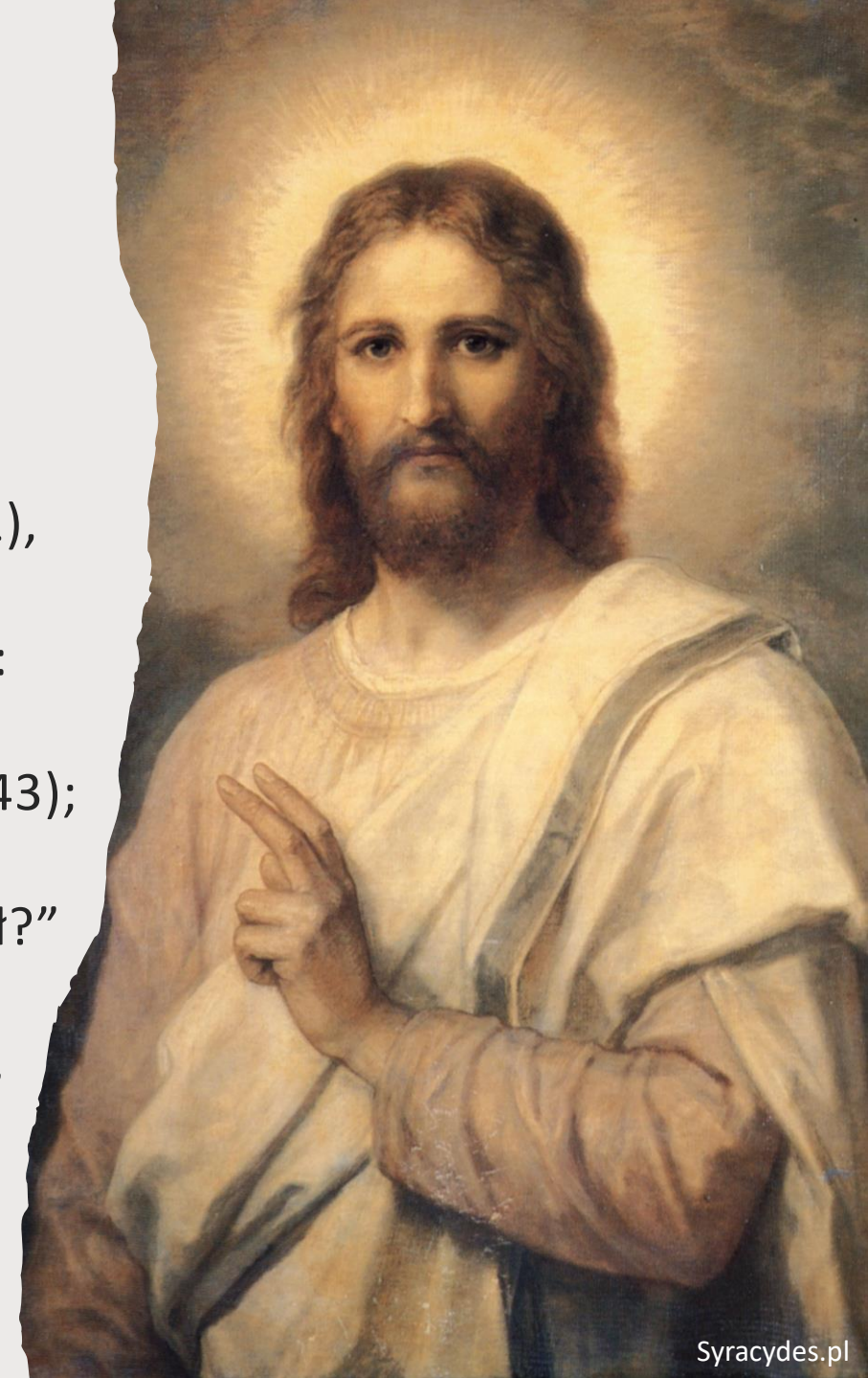
„Niewiasto, oto syn Twój... Oto Matka twoja” (J 19, 26-27);

„Pragnę” (J 19, 28); „Boże mój, Boże mój, czemuś Mnie opuścił?”

(Mk 15, 34; por. Ps 22, 2); „Wykonało się” (J 19, 30);

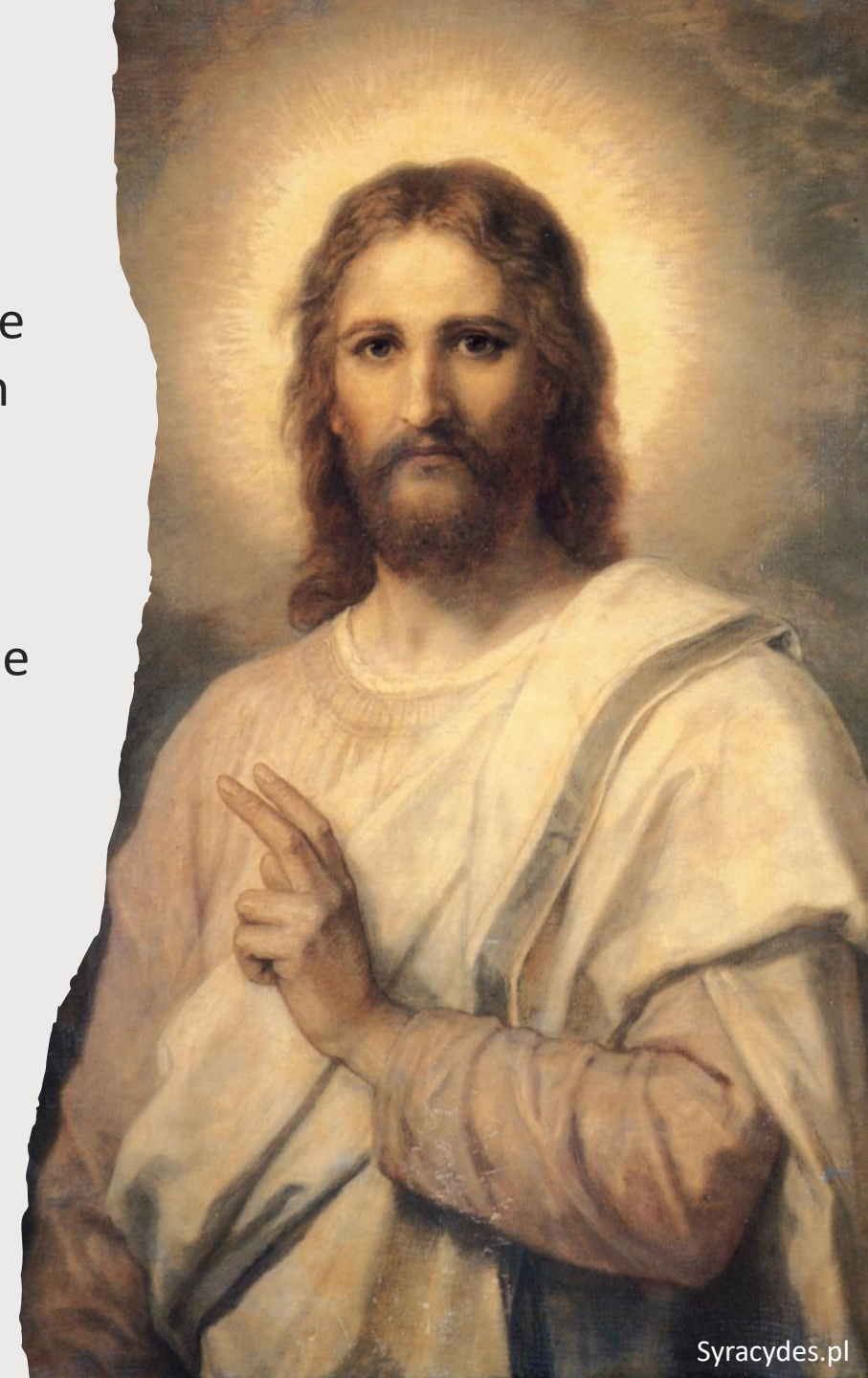
„Ojcze, w Twoje ręce powierzam ducha mojego” (Łk 23, 46),

aż do owego „donośnego wołania”, z którym umiera, oddając ducha (por. Mk 15, 37; J 19, 30b).

KKK 2606

W to wołanie Słowa Wcielonego zostały włączone wszystkie lęki ludzkości wszystkich czasów, zniewolonej przez grzech i śmierć, wszystkie prośby i akty wstawiennictwa w historii zbawienia. Ojciec je przyjmuje i ponad wszelkie oczekiwania wysłuchuje, wskrzeszając swojego Syna. W ten sposób wypełnia się i zostaje uwieńczone wydarzenie modlitwy w ekonomii stworzenia i zbawienia. Psałterz daje nam do niej klucz w Chrystusie. W „Dzisiaj” zmartwychwstania Ojciec mówi: „Tyś Synem moim, Ja Ciebie dziś zrodziłem. Żądaj ode Mnie, a dam Ci narody w dziedzictwo i w posiadanie Twoje krańce ziemi” (Ps 2, 7-8; por. Dz 13, 33).

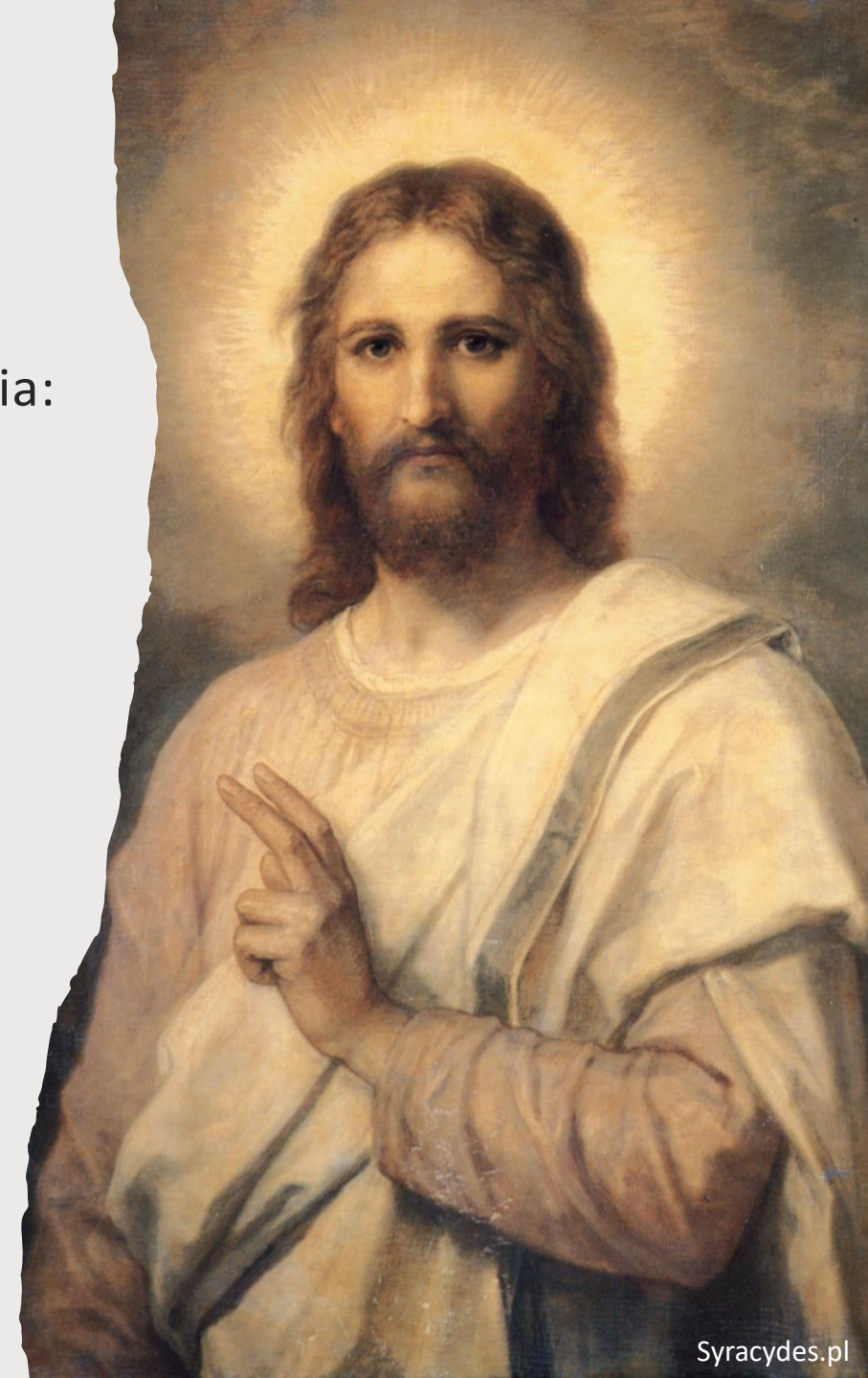

List do Hebrajczyków w dramatycznych słowach wyraża,
w jaki sposób modlitwa Jezusa sprawia zwycięstwo zbawienia:

„Z głośnym wołaniem i płaczem za dni ciała swego
zanosił On gorące prośby i błagania do Tego,
który mógł Go wybawić od śmierci,
i został wysłuchany dzięki swej uległości.

A chociaż był Synem, nauczył się posłuszeństwa
przez to, co wycierpiał.

A gdy wszystko wykonał,
stał się sprawcą zbawienia wiecznego dla wszystkich,
którzy Go słuchają”
(Hbr 5, 7-9).

KKK 2607

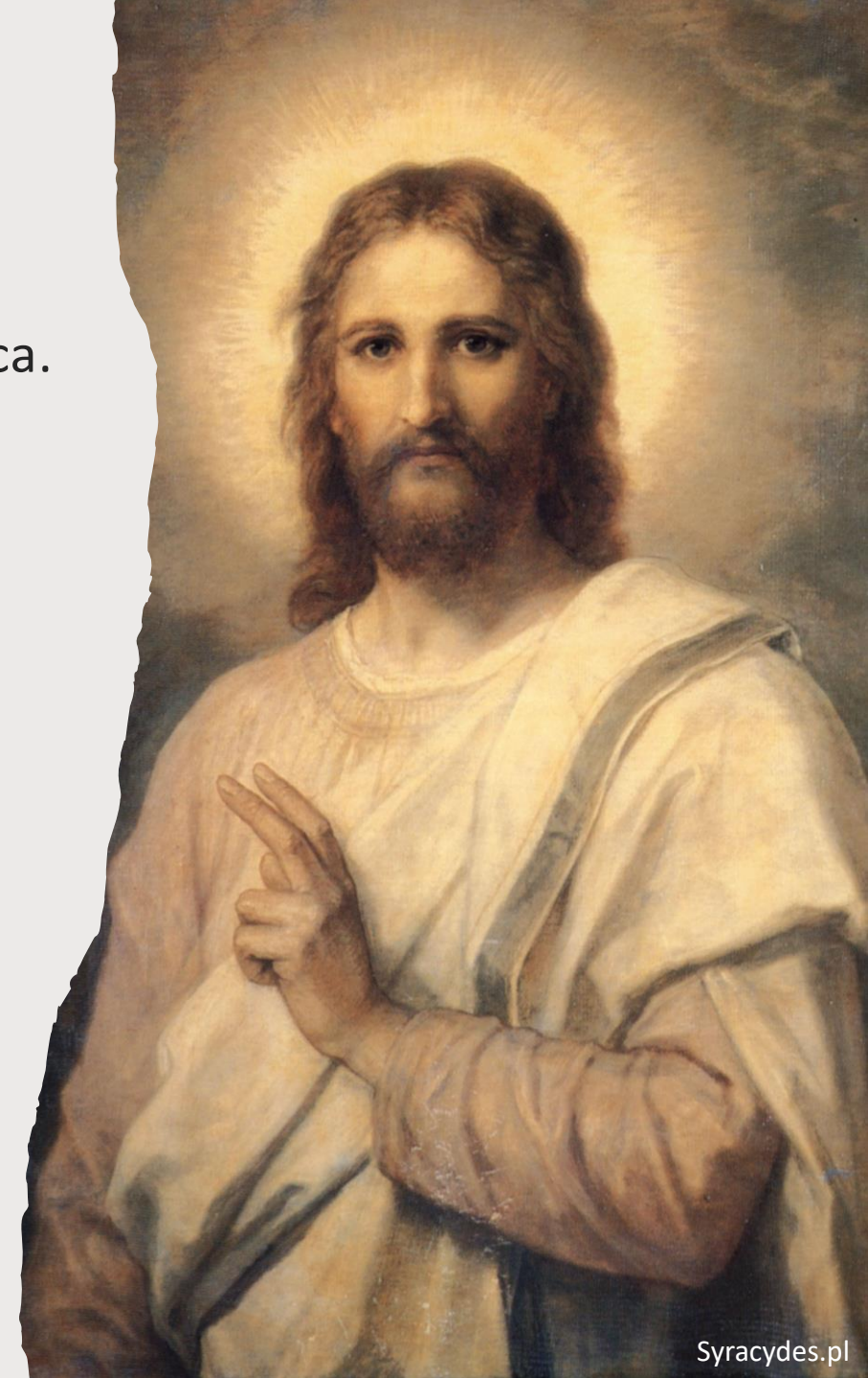
Gdy Jezus się modli, już wówczas uczy nas modlitwy.
Teologalną drogą naszej modlitwy jest Jego modlitwa do Ojca.

Ewangelia jednak przekazuje nam
bezpośrednie nauczanie Jezusa o modlitwie.

Jezus jako wychowawca przyjmuje nas takimi,
jacy jesteśmy, i stopniowo prowadzi nas do Ojca.

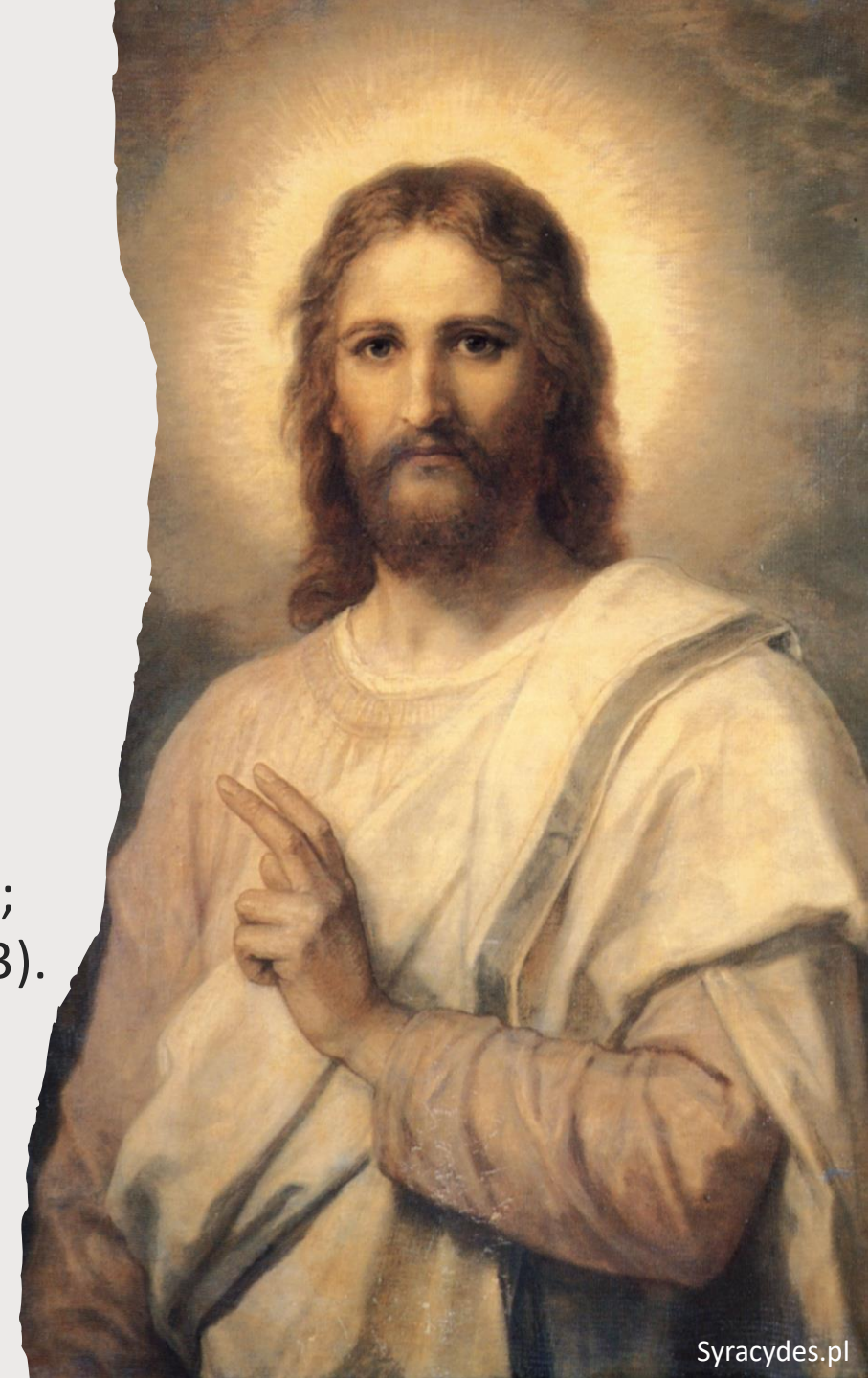
Zwracając się do tłumów, które idą za Nim,
Jezus zaczyna od tego, co już wiedzą o modlitwie
na podstawie Starego Przymierza,
i otwiera je na nowość Królestwa, które przychodzi.
Następnie objawia im tę nowość w przypowieściach.

Wreszcie do swoich uczniów,
którzy mają być nauczycielami modlitwy w Jego Kościele,
będzie mówił otwarcie o Ojcu i o Duchu Świętym.

KKK 2608

Począwszy od Kazania na Górze,
Jezus kładzie nacisk na nawrócenie serca:
pojednanie z bratem przed złożeniem ofiary na ołtarzu
(por. Mt 5, 23-24);
miłość do nieprzyjaciół i modlitwa za prześladowców
(por. Mt 5, 44-45);
modlitwa do Ojca „w ukryciu” (Mt 6, 6);
unikanie wielomówstwa (por. Mt 6, 7);
przebaczanie z głębi serca na modlitwie (por. Mt 6, 14-15);
czystość serca i poszukiwanie Królestwa (por. Mt 6, 21.25.33).
Takie nawrócenie jest całkowicie zwrócone do Ojca;
ma ono charakter synowski.

KKK 2609

Serce zdecydowane na takie nawrócenie
uczy się modlitwy w wierze.

Wiara jest synowskim przyłgnięciem do Boga,
ponad tym, co czujemy i pojmujemy.
Stała się ona możliwa, ponieważ umiłowany Syn
otwiera nam przystęp do Ojca.
Może żądać od nas, abyśmy „szukali” i „pukali”,
gdyż On sam jest bramą i drogą
(por. Mt 7, 7-11.13-14).

KKK 2610

Jak Jezus prosi Ojca i składa Mu dziękczynienie
przed otrzymaniem Jego darów,

tak samo uczy nas tej synowskiej śmiałości:

„Wszystko, o co w modlitwie prosicie,
stanie się wam, tylko wierzcie, że otrzymacie” (Mk 11, 24).

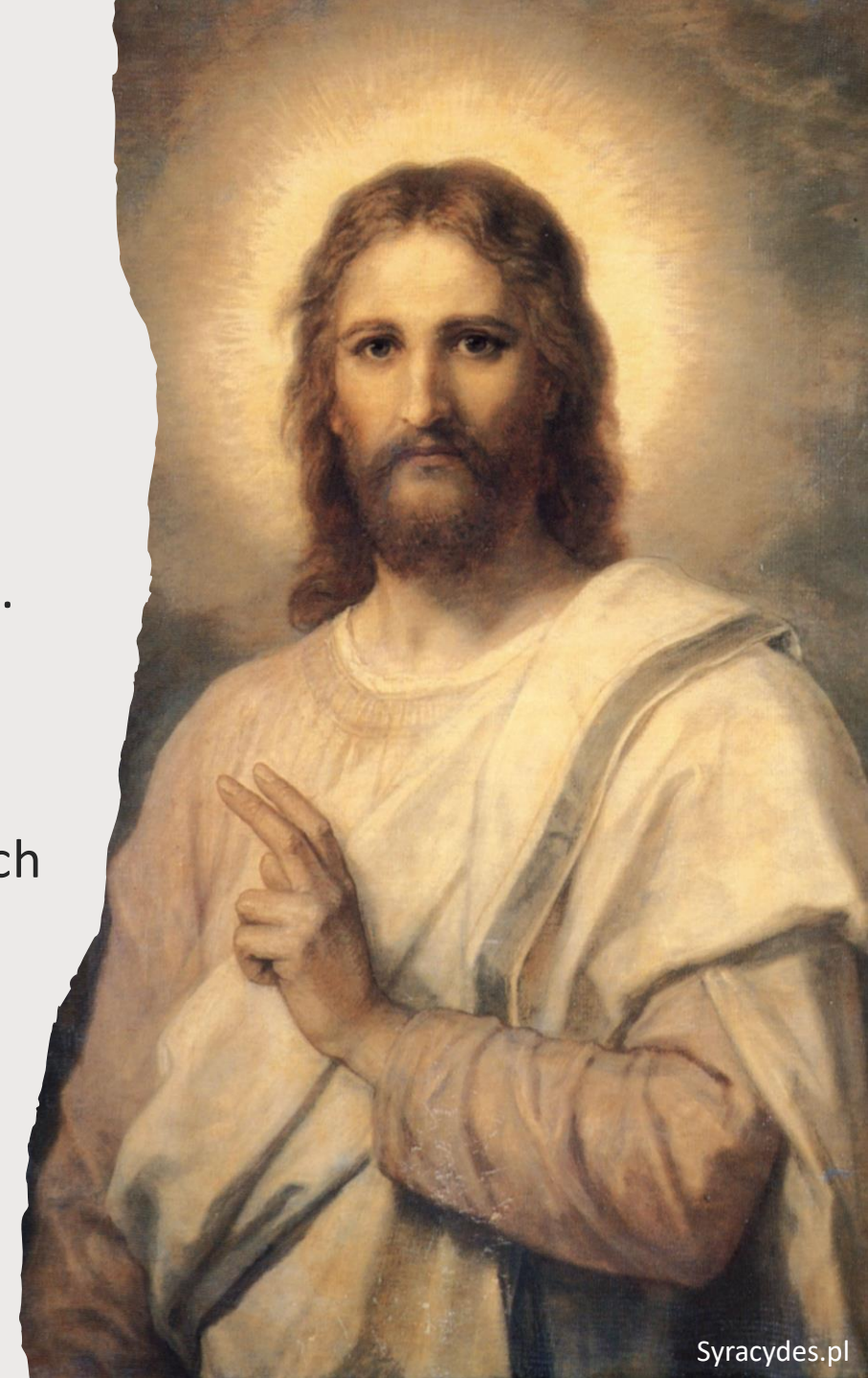
Taka jest moc modlitwy,

„wszystko jest możliwe dla tego, kto wierzy” (Mk 9, 23),
dla wiary, która „nie wątpi” (Mt 21, 21).

O ile Jezus jest zasmucony „niedowiarstwem” swoich bliskich
(Mk 6, 6) i „małą wiarą” swoich uczniów (Mt 8, 26),

o tyle jest pełen podziwu dla „wielkiej wiary”
setnika rzymskiego (Mt 8,10)

oraz kobiety kananejskiej (Mt 15, 28).

KKK 2611
Modlitwa wiary nie polega jedynie
na mówieniu „Panie, Panie”,
lecz na zgodzie serca, by pełnić wolę Ojca (Mt 7, 21).
Jezus wzywa swoich uczniów,
aby tę troskę o współdziałanie z zamysłem Bożym
zanosili w swojej modlitwie
(por. Mt 9, 38; Łk 10, 2; J 4, 34).

KKK 2612

W Jezusie „Królestwo Boże jest bardzo blisko”;
wzywa On do nawrócenia i wiary,
a równocześnie do czujności.

W modlitwie uczniów oczekuje Tego,
który Jest i który przychodzi,
pamiętając o Jego pierwszym Przyjściu w pokorze ciała
i w nadziei na Jego drugie Przyjście w chwale
(por. Mk 13; Łk 21, 34-36).

Modlitwa uczniów, w zjednoczeniu z ich Nauczycielem,
jest walką, a tylko czuwając na modlitwie
nie ulega się pokusie
(por. Łk 22, 40.46).

KKK 2613

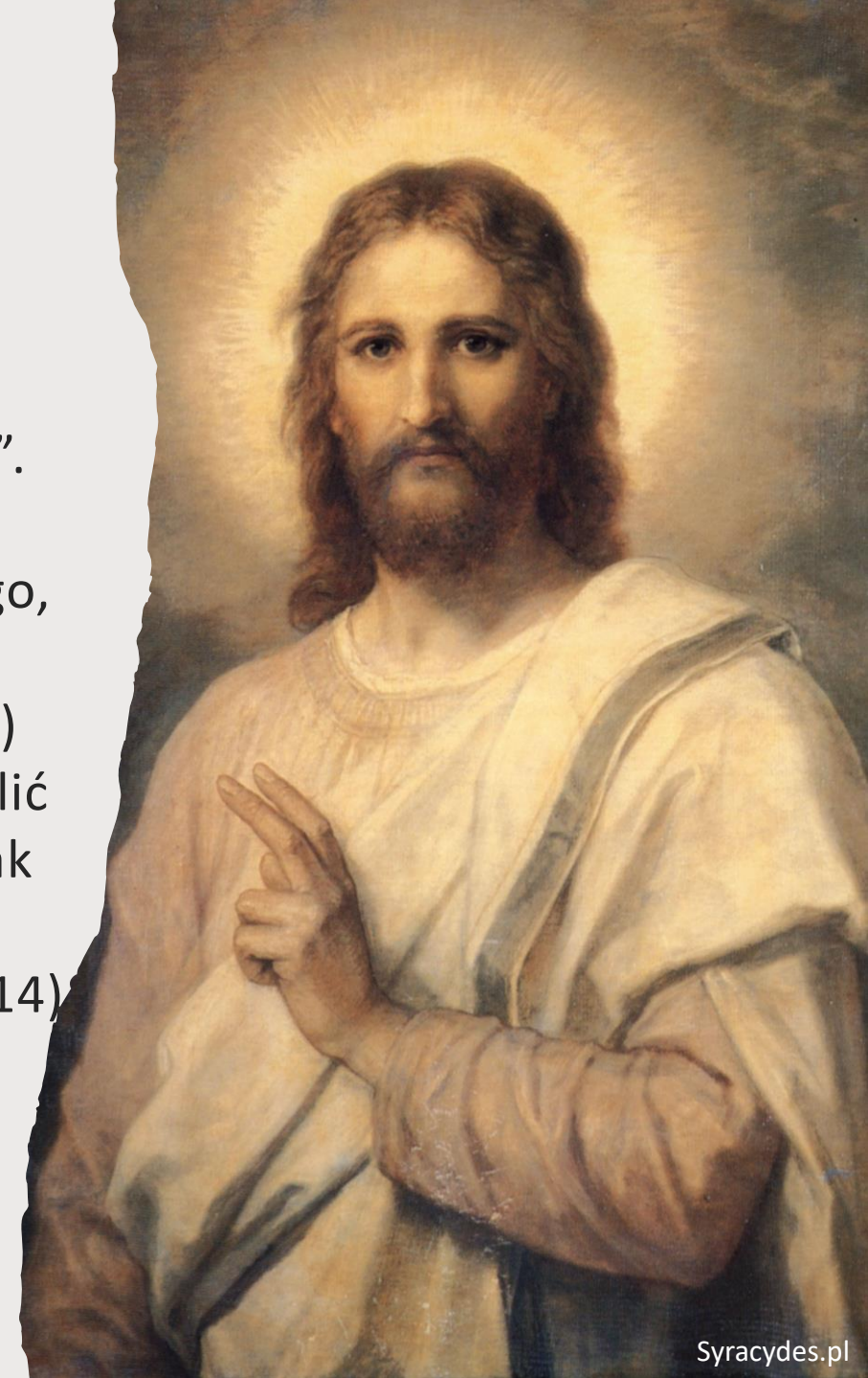
Święty Łukasz przekazał nam
trzy główne przypowieści o modlitwie:

Pierwsza – o „natrętnym przyjacielu” (por. Łk 11, 5-13)
– zachęca do usilnej modlitwy: „Kończcie, a otworzą wam”.
Temu, kto modli się w ten sposób, Ojciec z nieba
„da wszystko, czego potrzebuje”, a zwłaszcza Ducha Świętego,
w którym są wszelkie dary.

Druga przypowieść – o „natrętnej wdowie” (por. Łk 18,1-8)
– skupia się na jednym z przymiotów modlitwy: należy modlić
się zawsze i niestrudzenie, z cierpliwością wiary. „Czy jednak
Syn Człowieczy znajdzie wiarę na ziemi, gdy przyjdzie?”.

Trzecia przypowieść – o „faryzeuszu i celniku” (por. Łk 18,9-14)
– dotyczy pokory modlącego się serca:
„Boże, miej litość dla mnie, grzesznika”.

Tę modlitwę Kościół czyni ciągle swoją: Kyrie eleison!

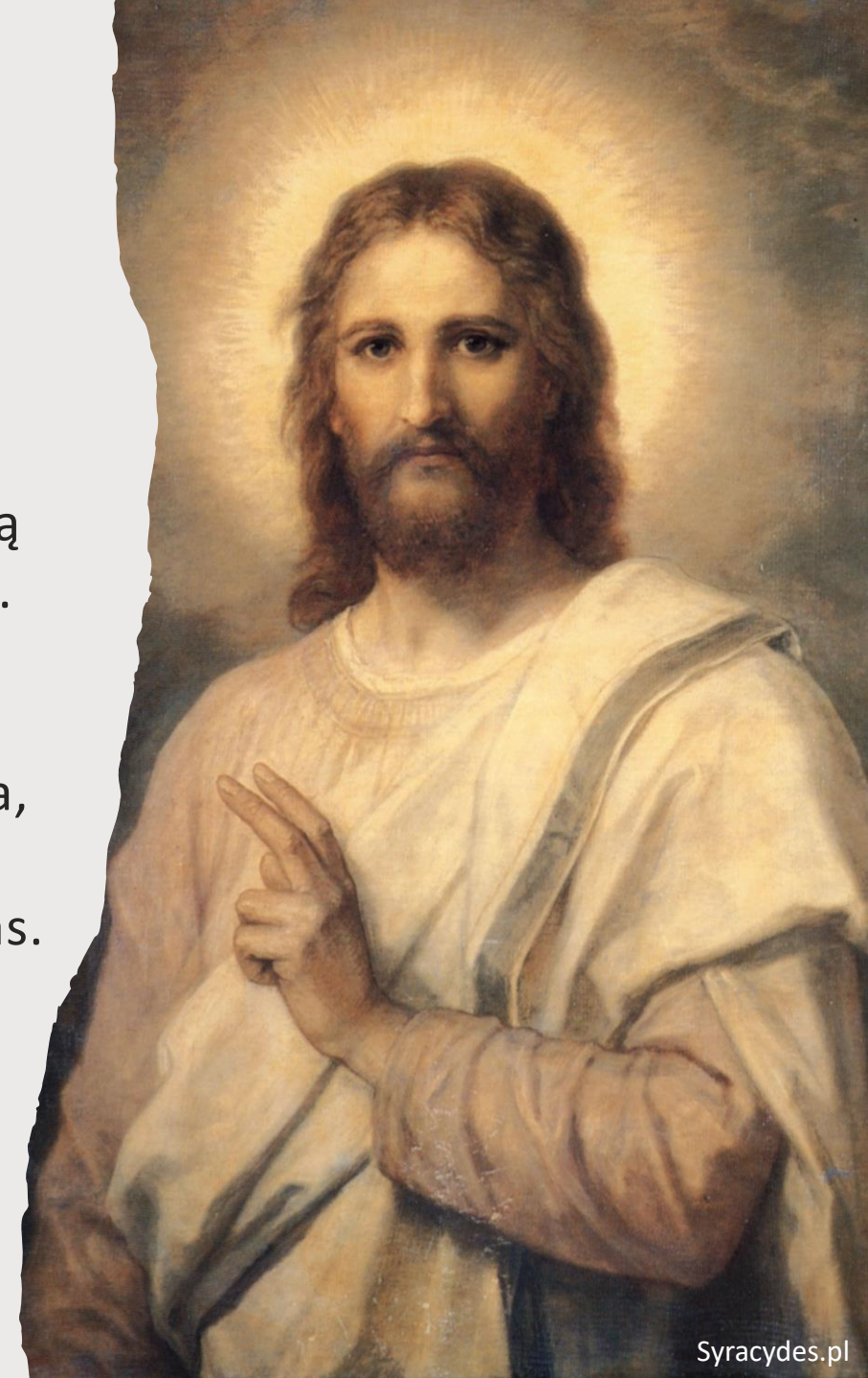

KKK 2614

Gdy Jezus powierza otwarcie swoim uczniom tajemnicę modlitwy do Ojca, odkrywa przed nimi, czym powinna być ich i nasza modlitwa, gdy On powróci do Ojca w swoim uwielbionym człowieczeństwie. Nowością modlitwy jest teraz to, że „prosimy w Jego imię” (J 14, 13).

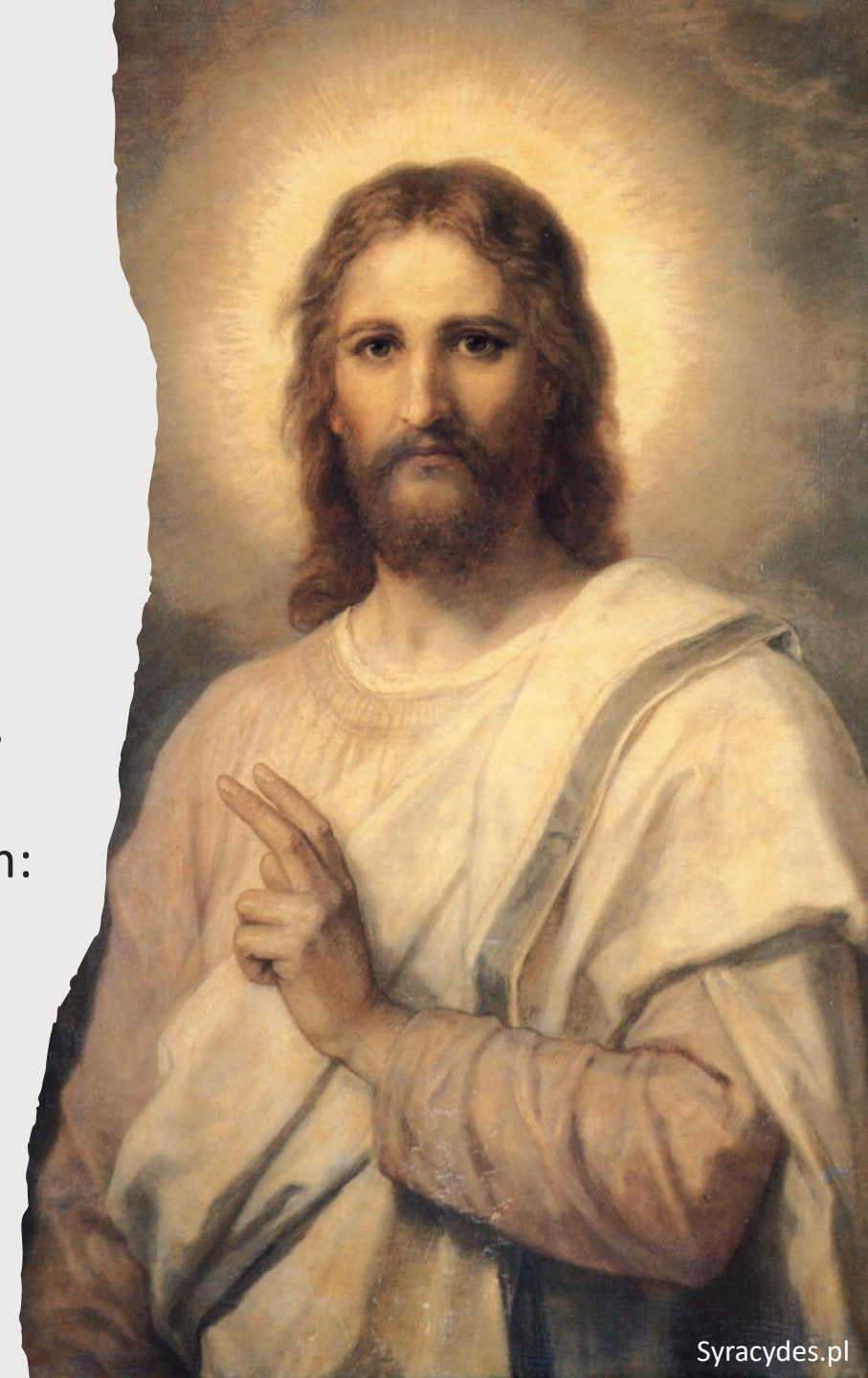
Wiara w Niego wprowadza uczniów w poznanie Ojca, ponieważ Jezus jest „drogą i prawdą, i życiem” (J 14, 6). Wiara przynosi owoce w miłości: zachowywanie Jego słowa, wierność Jego przykazaniom, trwanie z Nim w Ojcu, który miłuje nas w Jezusie do tego stopnia, że mieszka w nas.

W Nowym Przymierzu pewność,
że nasze prośby zostaną wysłuchane,
opiera się na modlitwie Jezusa (por. J 14, 13-14).

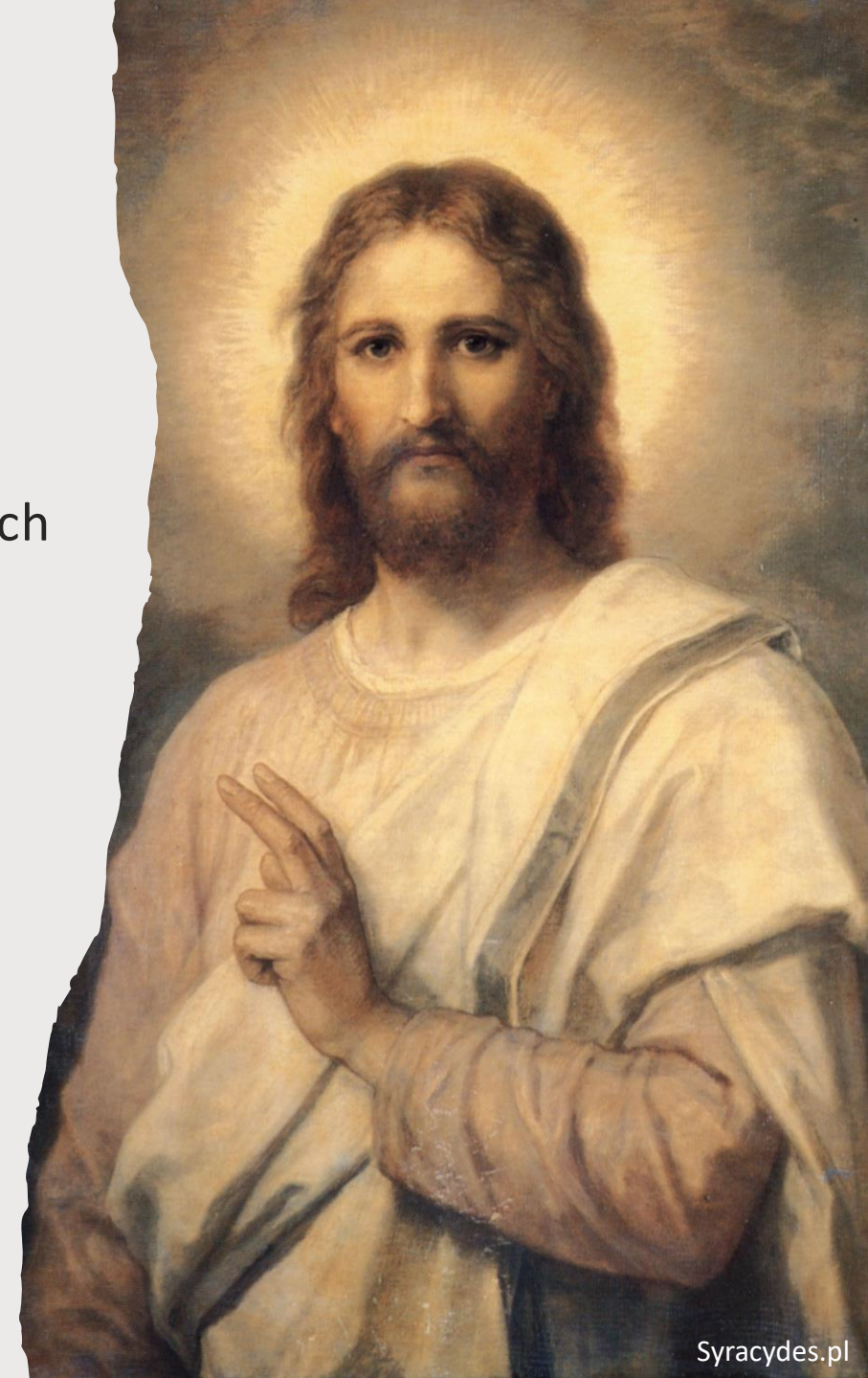
KKK 2615

Co więcej, gdy nasza modlitwa
jest zjednoczona z modlitwą Jezusa,
wówczas Ojciec daje nam „innego Pocieszyciela,
aby z nami był na zawsze – Ducha Prawdy” (J 14, 16-17).
Ta nowość modlitwy i jej warunków ukazuje się w mowie
pożegnalnej (por. J 14, 23-26; 15, 7. 16; 16, 13-15. 23-27).
Modlitwa chrześcijańska w Duchu Świętym jest komunią
miłości z Ojcem, nie tylko przez Chrystusa, lecz także w Nim:
„Do tej pory o nic nie prosiliście w imię moje:
Proście, a otrzymacie, aby radość wasza była pełna”
(J 16, 24).

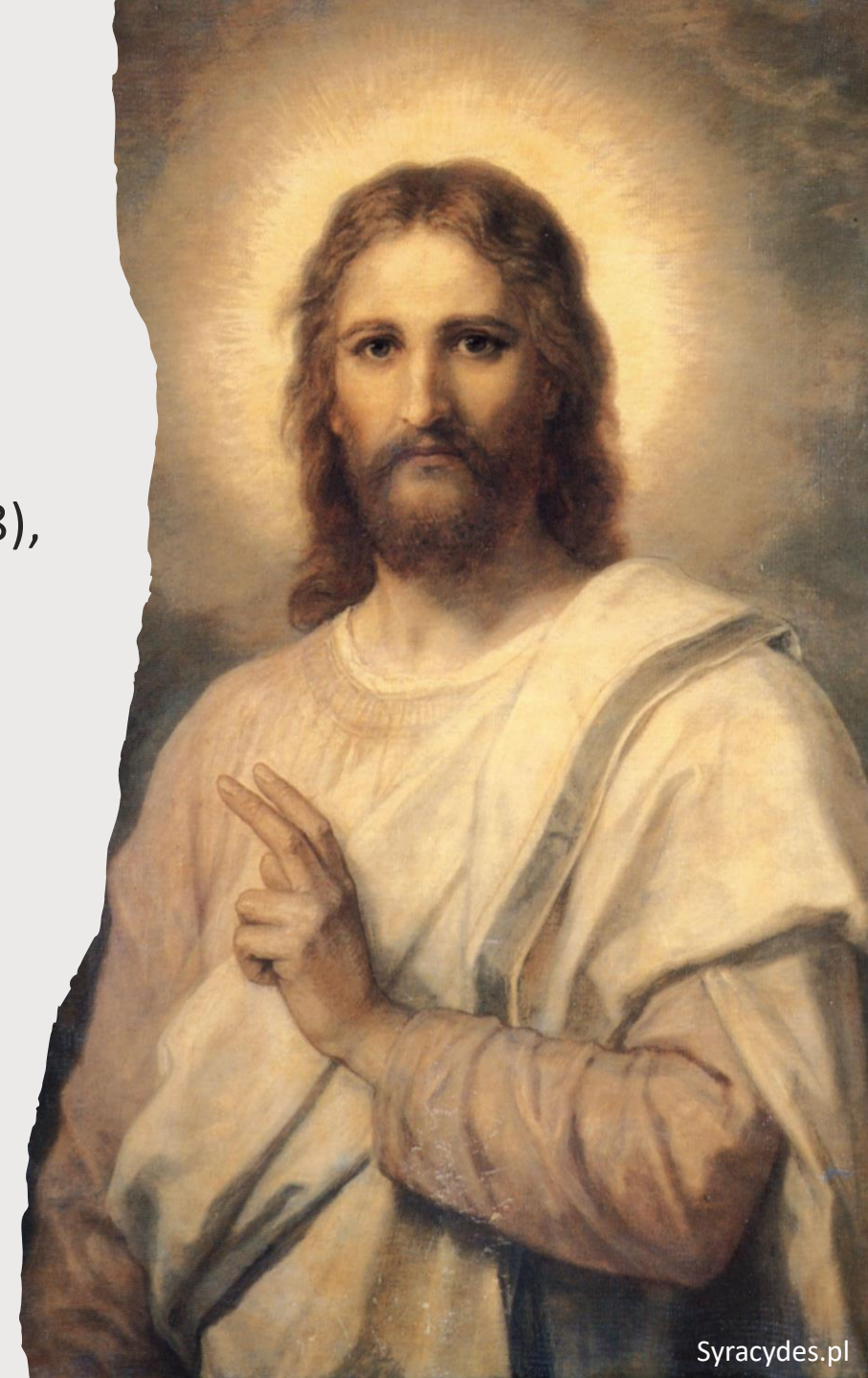

KKK 2616

Modlitwa skierowana do Jezusa jest już wysłuchiwana przez Niego w czasie Jego działalności przez znaki, które uprzedzają moc Jego śmierci i zmartwychwstania: Jezus wysłuchuje modlitwy pełnej wiary wyrażonej w słowach (trędowaty - por. Mk 1, 40-41; Jair - por. Mk 5, 36; kobieta kananejska - por. Mk 7, 29; dobry łotr - por. Łk 23, 39-43) lub też w milczeniu (niosący paralityka - por. Mk 2, 5; kobieta cierpiąca na krwotok, która dotknęła Jego szaty - por. Mk 5, 28; płacz i wonne olejki grzesznicy - por. Łk 7, 37-38).

Usilna prośba niewidomych:
„Ulityj się nad nami, Synu Dawida!” (Mt 9, 27)
lub „Jezusie, Synu Dawida, ulityj się nade mną!” (Mk 10, 48),
została przejęta w tradycji Modlitwy Jezusowej:
„Panie, Jezu Chryste, Synu Boga,
zmiłuj się nade mną, grzesznikiem!”.
Jezus zawsze wysłuchuje modlitwy,
w której ludzie z wiarą proszą
o uzdrowienie z niemocy lub odpuszczenie grzechów:
„Idź w pokoju, twoja wiara cię uzdrowiła!”

Święty Augustyn wspaniale podsumowuje
trzy wymiary modlitwy Jezusa:
„Modli się za nas jako nasz Kapłan;
modli się w nas, bo jest Głową Ciała, którym jesteśmy,
a modlimy się do Niego, bo jest naszym Bogiem.
Rozpoznamy więc w Nim nasze głosy,
a Jego głos w nas samych”
(Św. Augustyn, *Enarratio in Psalmos*, 85, 1;
por. *Ogólne wprowadzenie do Liturgii Godzin*, 7).

Polecenia:

1. Podaj przykłady modlitwy w życiu Pana Jezusa.
2. Omów nauczanie Pana Jezusa na temat modlitwy.
3. Wymień przekazane przez św. Łukasza przypowieści Pana Jezusa na temat modlitwy.
4. Wskaż przykłady osób zwracających się do Pana Jezusa ze swoimi prośbami.

Ilustracja: H. Hofmann, Jezus Chrystus (Wikipedia)

Dziękuję za uwagę!
Króluj nam, Chryste!

